

“Molitev mora pognati v duši”

Za resnično molitev, ki prevzame celega človeka, je bolj kot samota puščave koristna notranja zbranost. (Brazda, 460)

6. julij

Steza, ki vodi do svetosti, je steza molitve; molitev pa mora v duši pognati korak za korakom, kakor drobno seme, ki bo kasneje postalo mogočno drevo.

Začnemo z ustnimi molitvami, ki smo jih mnogi ponavljali kot otroci: to so

goreče in preproste besede, namenjene Bogu in njegovi Materi, ki je naša Mati. Jaz še vedno zjutraj in zvečer, ne en dan, ampak redno, obnavljam tisto molitev izročitve, ki so me jo naučili moji starši: *O Gospa moja, o Mati moja, tebi se vsega darujem; in da se ti vdanega skazem, ti danes posvetim: svoje oči, svoja ušesa, svoja usta in svoje srce ...* Mar ni to — na neki način — začetek kontemplacije, jasen dokaz zaupne vdanosti? Kaj drug drugemu, ko se srečajo, govorijo tisti, ki se imajo radi? Kako se obnašajo? Vse, kar so in kar imajo, žrtvujejo za osebo, ki jo ljubijo.

Najprej molitveni vzklik in nato še eden in še eden ..., dokler se ne zazdi, da ta vnema ne zadostuje več, ker se besede izkažejo za prerevne ... in dajo prednost božji intimnosti, v gledanju Boga brez prestanka in brez utrujenosti. Tedaj živimo kakor ujeti, kakor zaporniki. Medtem ko v mejah

naših zmot in omejitev z največjo možno popolnostjo opravljamo naloge našega položaja in poklica, si duša želi pobegniti ... Nameni se k Bogu, kakor železo, ki ga privlači moč magneta. Tako v sladkem nemiru začnemo ljubiti Jezusa na bolj učinkovit način. (*Božji prijatelji*, 295-296)

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/dailytext/molitev-
mora-pognati-v-dusi/](https://dev.opusdei.org/sl-si/dailytext/molitev-mora-pognati-v-dusi/) (7. Avg. 2025)